ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γιώργος Ρούσης*

"Οταν υποστηρίζεις ότι είναι δυνατόν να έχεις έναν πιο ανθρώπινο καπιταλισμό εντός πολιτικών μορφωμάτων όπως η ευρωζώνη ή η Ε.Ε, είναι αναπόφευκτο ότι θα οδηγηθείς στην πλήρη υποταγή στους κυρίαρχους."

Σε αντίθεση με όσους κατακρίνουν την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ για προδοσία, υποστηρίζω ότι με αριστερούς πολιτικούς όρους η συμφωνία για το τρίτο αντιλαϊκό Μνημόνιο ήταν η νομοτελειακή κατάληξη της ακολουθούμενης με συνέπεια από τον ΣΥΡΙΖΑ κατεξοχήν ρεφορμιστικής πολιτικής.

Εξηγούμαι. Οταν υποστηρίζεις ότι είναι δυνατόν να έχεις έναν πιο ανθρώπινο καπιταλισμό εντός πολιτικών μορφωμάτων όπως η ευρωζώνη ή η Ε.Ε. ή ότι δίχως ρήξη και ανατροπή είναι δυνατόν να συμβιβαστείς με τους δυνάστες σου προς αμοιβαίο όφελος ή ακόμη ότι αρκεί μια εκλογική νίκη και μια αριστερή κυβέρνηση, δίχως αυτή να στηρίζεται σε ένα οργανωμένο λαϊκό κίνημα, είναι αναπόφευκτο ότι θα οδηγηθείς στην πλήρη υποταγή στους κυρίαρχους.

Με άλλα λόγια, η θέση ότι οι μεταρρυθμίσεις εντός των τειχών του κυρίαρχου συστήματος, πολύ περισσότερο όταν αυτές δεν συνδέονται με μια γενικότερη ριζοσπαστική κοινωνικοπολιτική αλλαγή, ιδιαίτερα σε μια περίοδο βαθιάς δομικής κρίσης του, οπότε αυτό είναι υποχρεωμένο για να την αντιμετωπίσει να εντείνει την εκμετάλλευση, αποτελεί φρούδα ελπίδα.

Το ίδιο συμβαίνει και με τη θέση ότι είναι δυνατόν να επέλθει η οποιαδήποτε πρόοδος σε συνεργασία με τμήματα του μονοπωλιακού κεφαλαίου και τους πολιτικούς του εκπροσώπους, κάτι το οποίο έχει τις ρίζες του στη λογική της ύπαρξης πατριωτικής αστικής τάξης και σε πολιτικό επίπεδο του μετώπου των δημοκρατικών δυνάμεων.

Ολα αυτά, όπως έχει καταδείξει όλη η ιστορία του ιστορικού συμβιβασμού, οδηγούν στην παντελή υποταγή της Αριστεράς και στη μετατροπή της στον καλύτερο διεκπεραιωτή της

αντιλαϊκής πολιτικής. Ταυτόχρονα συμβάλλουν στην καθήλωση του επιπέδου της λαϊκής συνειδητότητας αντί στην ανύψωσή του.

Το γεγονός ότι την έσχατη ώρα η Αριστερή Πλατφόρμα διαφοροποιήθηκε δημόσια από την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ δεν απαλείφει τις ευθύνες της για τη μέχρι σήμερα ανοχή της στις -πριν ακόμη από τις εκλογές και καλπάζουσες μετά από αυτές- υποχωρήσεις από τις έτσι κι αλλιώς ρεφορμιστικές της αρχικές θέσεις, την ανοχή της στην πολύμορφη υλοποίηση του ιστορικού συμβιβασμού και στη φετιχοποίηση του ευρώ και της Ε.Ε.

Πέρα όμως από τις ευθύνες του ηγετικού του πυρήνα αλλά και εκείνες της Αριστερής του Πλατφόρμας, η οποία λειτουργεί σήμερα σαν ο φερετζές για πολλούς κρυπτοσυριζαίους, γι' αυτήν την εξέλιξη δεν είναι άμοιροι ευθυνών και όλοι εκείνοι οι μικροαστοί ή οι διαβρωμένοι από τις κυρίαρχες αξίες λαϊκοί άνθρωποι οι οποίοι, όπως λέει και ο Μανόλης Αναγνωστάκης, είναι «δεμένοι οι ίδιοι με το σύστημα που καταριούνται και, υποτίθεται, αγωνίζονται για την ανατροπή του, πόσο βέβαιοι τελικά πως τίποτα ευτυχώς δεν κινδυνεύει ν' αλλάξει, τουλάχιστον στο αμέσως προσεχές μέλλον» [1].

Αλλά και όσοι έσπευσαν να συμπορεύονται και έτσι να νομιμοποιούν την τακτική Τσίπρα στα πλαίσια της υπεράσπισης ενός «όχι», που ήταν βέβαιο και δηλωμένο ότι θα μεταλλαχθεί σε «ναι», καλό είναι να κάνουν την αυτοκριτική τους για τη ρεφορμιστική επικράτηση και για το ότι συνέβαλαν έτσι στην εθελόδουλη αποδοχή της καταστροφικής παραμονής σε ευρώ και Ε.Ε.

Τέλος, δεν είναι άμοιροι ευθυνών και όσοι όπως το ΚΚΕ επιμένουν να μην προτείνουν καμιά άμεση μεταβατική λύση, που να οδηγεί στον σοσιαλισμό, ανάγοντας έτσι τον ρεφορμισμό στη μοναδική εναλλακτική.

Με αυτά τα δεδομένα το μόνο βέβαιο είναι ότι για την ανατροπή των μνημονιακών δυνάμεων, στις οποίες πλέον συμπεριλαμβάνεται και ο ΣΥΡΙΖΑ, κάθε άλλο παρά αρκεί μια αντιμνημονιακή συσπείρωση ή η επανάληψη του εγχειρήματος του ΣΥΡΙΖΑ με μόνη διαφορά την υπεράσπιση της εξόδου από την ευρωζώνη, κάτι που σημαίνει μια πιο ήπια μορφή ρεφορμισμού ή έστω έναν ριζοσπαστικό ρεφορμισμό.

Αυτό που χρειάζεται είναι μια πρόταση διεξόδου από την κρίση σε σύγκρουση με το καπιταλιστικό σύστημα που τη γέννησε και τους πολιτικούς του φορείς, ξένους και ντόπιους.

Μια πρόταση θεωρητικά επεξεργασμένη, η οποία θα συγκροτεί το πρόγραμμα μιας

πραγματικά και όχι κατ’ όνομα αριστερής κυβέρνησης.

Βάση γι’ αυτή την πρόταση μπορεί να αποτελέσει προγραμματική εκλογική συμφωνία ΑΝΤΑΡΣΥΑ –ΜΑΡΣ με κεντρικό σημείο της την αποδέσμευση εδώ και τώρα από την Ε.Ε., συνδυασμένη με μια γενικότερη αντιιμπεριαλιστική, αντιμονοπωλιακή πολιτική.

Το ΚΚΕ, η Αριστερή Πλατφόρμα (αφού προηγουμένως, έστω και καθυστερημένα, εναντιωθεί στην κυβέρνηση και όχι μόνον και αντιφατικά στην πολιτική της), η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ΜΑΡΣ, όλες οι άλλες αριστερές δυνάμεις και οι ανένταχτοι αριστεροί καλούνται να τοποθετηθούν άμεσα απέναντι σε αυτή την πρόταση για να μετατρέψουμε σε αμαρτωλό παρελθόν ακόμη μια ανανήψασα ρεφορμιστική κυβέρνηση και να φέρουμε στην εξουσία για πρώτη φορά μια πραγματική αριστερή κυβέρνηση που θα ανοίγει τον δρόμο στον σοσιαλισμό της εποχής μας.

[1]. «Το περιθώριο, 68-69», Νεφέλη 2000, σελίδα 19

*ομότιμος καθηγητής Παντείου Πανεπιστημίου

efsyn.gr